

Можна розділити землю, але не народ

Корейський півострів є однією з останніх розділених країн на землі. Ми несемо відповідальність за об'єднання півострова. Ми не можемо залишити розділену Батьківщину нащадкам.

Неприпустимо, щоб один народ був розділений і щоб миролюбні люди не могли бачити своїх батьків, братів чи сестер. Лінія, що розділяє Північну і Південну Корею, була проведена людьми. У такий спосіб можна розділити землю, але не людей. Те, що ми один народ, доводить факт, що навіть п'ятдесят років після розділення ми не забули і продовжуємо тужити одне за одним.

Завдяки кольору нашого одягу корейців знають як «людей у білому». Білий колір — символ миру. Наші люди — люди миру. За часів японської окупації корейці, китайці та японці жили в Маньчжурії та Сибіру, іноді співпрацюючи, а іноді вбиваючи одне одного. У ті часи корейці ніколи не носили із собою мечі або ножі, як японці та китайці. Натомість ми носили кремінці, адже розпалювання багаття на мерзлій землі Маньчжурії та Сибіру було конче потрібним для виживання. Ось такі ми люди. Ми поважаємо Небеса, дотримуємося моральних принципів і любимо мир. Попри те, що під час японської окупації та Корейської війни наш народ пролив багато крові, це не привело до об'єднання країни чи встановлення мирного життя. Наша країна була розділена навпіл, і половина стала темним світом комунізму.

Для відновлення суверенітету нашого народу нам треба об'єднатися. Ми маємо об'єднати Північ і Південь, щоб здобути мир. Тільки в разі мирного об'єднання та відновлення нашої державності ми можемо принести мир у цей світ. Адже саме для цього був створений

корейський народ. Усе має імена, й імена мають значення. Одяг «людей у білому» легко побачити і вдень і вночі. Білий колір зручно використовувати для знаків уночі, оскільки його легко побачити в темряві. Наші люди мають призначення передавати послання миру всьому світу і вдень і вночі.

Незважаючи на те, що Північ і Південь розділені лінією припинення вогню, проблема полягає не в цьому. Варто нам прибрати цю лінію, виявиться ще більший бар'єр між нами та Росією з Китаєм. Щоб побудувати сталий мир, наш народ повинен подолати і ці лінії припинення вогню. Буде важко, але не неможливо. Головне — наше ставлення.

Якщо людина потіє, вона повинна потіти до останньої краплі, виливши навіть останнє, що залишилося в її душі. Тоді людині не буде про що шкодувати, відбудеться очищення і в усьому настане лад. Те саме стосується і складних завдань. Труднощі закінчатся тільки тоді, коли ви переможете на кожному етапі, тоді все стане зрозумілим. Хоч би що ви робили, в усьому має бути наведено лад. Тоді це принесе плоди. Ми не відновимо нашу повноцінну державність, не пройшовши через труднощі, сповнені сліз.

Сьогодні багато людей говорять про мирне об'єднання. Але я говорив про це в той час, коли люди навіть не наважувалися використовувати словосполучення «мирне об'єднання», оскільки боялися бути звинуваченими у порушенні антикомуністичного закону та закону про національну безпеку. Сьогодні, коли мене питають, що потрібно зробити заради об'єднання, я повторюю те, що й завжди: «Якби південнокорейці любили Північну Корею більше, ніж Південну, а північнокорейці любили Південну Корею більше, ніж Північну, наш півострів уже був би єдиним».

Я ризикнув своїм життям і поїхав до Північної Кореї в 1991 році, щоб зустрітися з президентом Кімом, бо керувався саме такою любов'ю. І тоді ми домовилися з ним про зустрічі розділених сімей, економічне

співробітництво Півночі та Півдня, туристичний розвиток гори Кимган, денуклеаризацію Корейського півострова та підготовку саміту вищого керівництва Півночі та Півдня. Ніхто навіть не міг собі уявити, що антикомуніст може поїхати до комуністичної країни і відкрити двері для об'єднання, але саме цим я і здивував світ.

Перед моєю зустріччю з президентом Кімом я проголосив двогодинну промову під назвою «Кров густіша за воду» в залі засідань Мансуде, де збирається Верховна народна асамблея — законодавчий орган Північної Кореї. Того дня я звернувся до керівництва Північної Кореї з посланням об'єднати Північ і Південь за допомогою любові. Виступаючи перед керівництвом Північної Кореї, яке було озброєне філософією Кім Ір Сена, я розповів їм те, у що вірю сам.

— Північ і Південь треба об'єднати, — сказав я, — але гарматами і мечами цього не досягти. Неможливо досягти об'єднання Півночі та Півдня завдяки військовій силі. Корейська війна довела хибність цього підходу, тому буде помилкою вважати, що можна ще раз спробувати використати військову силу. Також об'єднання не відбудеться через ідеологію чучхе, яку ви відстоюєте. Унаслідок чого тоді воно може відбутися? В нашому світі далеко не все залежить від зусиль людини. Оскільки є Бог, то лише людських зусиль недостатньо. Бог здійснює Своє провидіння навіть під час війни, яка є проявом зла. Саме тому, що у центр ідеології чучхе ставить людину, вона не допоможе об'єднати Північ і Південь.

— Досягти єдності нашої батьківщини можна лише за допомогою Божизму», — продовжував я. — Бог оберігає нас, тому настає час об'єднатися. Об'єднання — це наша доля; це завдання, яке слід виконати нині. Якщо ми не зможемо виконати це священне завдання зараз, ми ніколи не зможемо стояти з високо піднятою головою перед нашими пращурами та нащадками.

— Що таке Божизм? — запитав я їх. — Це практика Божої досконалої любові. Ні праве крило, ні ліве крило не можуть об'єднати Північ і Південь. Це можливо тільки завдяки ідеології «головного крила», яка

гармонізує ліве з правим.

— Щоб піти шляхом любові, ви маєте вибачитися перед світом за своє вторгнення на Південь. Я розумію, що Північна Корея має двадцять тисяч шпигунів на Півдні. Негайно накажіть їм усім здатися владі Південної Кореї. Якщо ви це зробите, я дам їм освіту, яка змінить їхню ідеологію і вони стануть патріотами, котрі сприятимуть мирному об'єднанню Півночі та Півдня.

Говорячи це все, я стукав по столу. Обличчя пана Юн Кі Бока та віцепрем'єра Кім Даль Хьона напружилися від страху. Я усвідомлював, наскільки небезпечно робити подібні заяви, але мені потрібно було сказати те, що я мав сказати. Я не мав на меті шокувати присутніх. Я знав, що президент Кім та його син, голова Кім Чен Ір, отримають негайний звіт про все, що я сказав, слово в слово. Тому я чітко сформулював свою мету.

Коли я закінчив, дехто з північнокорейців запротестував, вимагаючи пояснити, чому я собі дозволяю говорити в такій манері. Поглянувши на свою делегацію, я побачив обличчя, білі від страху. Наші члени, які були зі мною, сказали мені: «Промова була надто категоричною, і атмосфера в аудиторії була дуже напруженою». Проте я був непохитний.

— Заради чого я приїхав сюди? — спитав я. — Хіба я приїхав сюди, щоб подивитися Північну Корею? Якби я поїхав звідси, так і не сказавши того, що мав сказати, Небеса б покарали мене. Навіть якщо президент Кім використає сьогоднішню промову як привід, щоб відмовити мені в зустрічі та вислати нас із країни, мені все одно потрібно було сказати те, заради чого я приїхав.

8 липня 1994 року президент Кім раптово помер. Його смерть настала, коли відносини між Північчю та Півднем були у великому занепаді. Ракети «Петріот» були розгорнуті на південнокорейській землі, а військові «яструби» в Сполучених Штатах виступали за знищення ядерних об'єктів у Йонбьоні. У цій ситуації війна могла вибухнути в будь-який момент. Північна Корея оголосила, що не прийматиме на похорон

жодних делегацій із-за кордону, але я відчував, що важливо когось відправити. Я хотів виконати свій обов'язок, оскільки зав'язав братські взаємини з президентом Кімом.

— Негайно їдь до Північної Кореї як мій представник на прощанні з президентом Кімом, — сказав я Паку Бо Хі, покликавши його до себе.

— Зараз ніхто не може потрапити в Північну Корею, — відповів він.

— Я знаю, що це важко, але треба щось придумати. Роби що хочеш, хоч перепливи річку Ялу. Тільки дістанься туди й вислови мої співчуття.

Пак Бо Хі поїхав до Пекіна й, ризикуючи життям, поспілкувався з представниками Північної Кореї. Тоді голова Кім Чен Ір дав вказівку: «Виняток буде зроблено для представника жалоби від президента Муна. Доправте його до Пхеньяна».

Після висловлення співчуття Голова Кім Чен Ір зустрівся з Пак Бо Хі і ввічливо привітав його, сказавши: «Мій батько завжди говорив, що президент Мун наполегливо працює для об'єднання нашої Батьківщини. Я радий що ви приїхали».

1994 року ситуація на Корейському півострові неабияк загострилася, тому конфлікт міг вибухнути будь-якої миті. Тоді ядерну кризу вдалося подолати завдяки моїм взаєминам з президентом Кім Ір Сенем. Адже відрядження представника, щоб висловити співчуття, було зроблено не лише заради жалоби.

Я досить детально описав свою зустріч з президентом Кімом, щоб проілюструвати свою думку про важливість віри та відданості між двома людьми. Я зустрівся з ним задля мирного об'єднання нашої Батьківщини. Я з вірою та відданістю висловив стурбованість стосовно долі нашого народу. Тому після смерті президента Кіма його син, голова Кім Чен Ір, прийняв нашого представника й дозволив узяти участь у церемонії поховання. Не існує стіни, якої не можна зруйнувати, і мрії, яку неможливо здійснити, коли ми любимо зі щирою душею.

Поїхавши до Північної Кореї, я вважав її своєю Батьківщиною і домом мого брата. Я вирушив туди, прагнучи не щось отримати, а полюбити його усією душею. Сила любові не залишила байдужим не тільки президента Кім Ір Сена, а і його сина, голову Кім Чен Іра. Відтоді ми підтримуємо особливі відносини з Північною Кореєю. Щоразу, коли відносини між Північчю та Півднем загострювалися, ми відігравали певну роль в усуненні перешкод. Це стало можливим тому, що, зустрівшись з президентом Кім Ір Сенем, я відкрив йому своє щире серце та побудував з ним довірливі взаємини. Настільки важливою є довіра.

Завдяки моїй зустрічі з президентом Кімом зараз у Північній Кореї ми маємо автомобільний завод «Пьонхва Моторс» (Pyonghwa Motors), готель «Потонгганг» (Potonggang) і Міжнародний центр миру. У Пхеньяні є вісім рекламних щитів «Пьонхва Моторс». Коли президент Південної Кореї відвідав Північну Корею, північнокорейські чиновники відвезли його на завод «Пьонхва Моторс». Лідери південнокорейських бізнесменів, які супроводжували президента, зупинилися в готелі «Потонгганг». Члени нашої церкви з Південної Кореї, які працюють у Північній Кореї, щонеділі збираються у Міжнародному центрі миру на богослужіння. Усі ці проєкти створено заради мирної взаємодії між Півднем і Північчю та їхнього об'єднання, а не задля отримання прибутку. Усі ці зусилля було спрямовано на об'єднання Півночі та Півдня і є проявом любові до корейського народу.

Йонбьон — науково-дослідний ядерний центр, розміщений у районі Йонбьон, у якому стоїть перший ядерний реактор, побудований у Північній Кореї. У цьому центрі було виготовлено матеріал для виробництва ракетних ядерних боєголовок, які використовували для подальших випробувань ядерної зброї.

Кров густіша за воду (кор. **물보다** **굵게**) — корейське прислів'я, яке означає сімейні стосунки міцніші й глибші за будь-які інші особисті стосунки. Еквівалент в українській мові «свій своєму мимоволі брат».

Revision #2

Created 25 February 2024 09:49:49 by andres

Updated 25 February 2024 09:52:15 by andres